

Sygn. akt I PK 70/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko F. Spółki z o.o. z siedzibą w Ł.

o wynagrodzenie za pracę, odszkodowanie, sprostowanie świadectwa pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 grudnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt VII Pa 324/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 900 (dziewięćset)

zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa J. W. przeciwko F. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. o wynagrodzenie za pracę, odszkodowanie, sprostowanie świadectwa pracy, oddalił apelację pozwaną i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie skarżącej oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z zastosowania przez Sąd art. 81 § 1 k.p. i przyjęcie, że powodowi należy się wynagrodzenie za czas pozostawania w gotowości do pracy, w sytuacji gdy w

świetle ustalonego stanu faktycznego oraz zgromadzonego materiału dowodowego nie można przyjąć, że pozostawał w gotowości do świadczenia pracy. Gotowość do świadczenia pracy na rzecz pozwanej spółki miała jedynie charakter iluzoryczny, czego powód musiał mieć świadomość. W ocenie skarżącej oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika ponadto z pominięcia przez Sąd art. 8 k.p. w związku z art. 65 k.c. w sytuacji, gdy żądanie powoda zmierzające do czerpania korzyści z fikcyjnie podtrzymywanego stosunku pracy i rzekomej gotowości do pracy powinno być uznane za nadużycie prawa, a tym samym nie może korzystać z ochrony prawnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na

etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541). W sprawie brak jest oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Dokonane przez Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne w sprawie, byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej. Podkreślić należy, że w podstawach skargi kasacyjnej podniesiono jedynie zarzuty naruszenia prawa materialnego, brak jest natomiast zarzutów naruszenia prawa procesowego. Ponadto Sąd w sprawie ustalił, że powód miał zamiar wykonywania pracy, faktyczną zdolność do świadczenia pracy, uzewnętrzniał gotowość do wykonywania pracy oraz pozostawał w dyspozycji pracodawcy. Zatem wbrew podnoszonym we wniosku argumentom zgodnie z ustaleniami faktycznymi dokonany w sprawie wykazano istnienie wszystkich cech charakterystycznych gotowości pracownika do wykonywania pracy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 14 grudnia 2009 r., I PK 115/09, LEX nr 577683; 2 września 2003 r., I PK 345/02, OSNP 2004 nr 18, poz. 308).

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).